

పిల్లల బాల్యాన్ని దొంగలించాం

సి.వి.కృష్ణయ్య
జనవిజ్ఞాన వేదిక

నేను చుట్టూ గోడకట్టిన కాలనీలో (గేటెడ్ కమ్యూనిటీ) నివాసం ఉంటున్నాను. చేరి నెల రోజులయ్యింది. బయటకు పోవడానికి, లోపలికి రావడానికి ఒక్కటే గేటు ఉంది. గేటు మూస్తూ తెరుస్తూ గేటు దగ్గర ఒక కాపలాదారుడు ఉన్నాడు. ఆ గేటు పక్కన ఇంట్లో ఒక మామిడి చెట్టు ఉంది. ఆ చెట్టుకొమ్మ ఒకటి ఇంటి ప్రహారీ గోడ దాటి కాలనీ రోడ్డు మీదికివచ్చింది. ఆ కొమ్మకు రెండు మామిడి పిందెలు పుట్టాయి. ఆ కొమ్మకింద ఒక ఎర్రటి రబ్బరుబంతి ఉంది.

నేను రోజూ ఆ దారిన పోతూ ఆ బంతిని, మామిడి పిందెలను గమనిస్తూ ఉండేవాడిని. పది రోజులు గడిచాయి. ఆ మామాడి పిందెలు పెద్దవ వుతూ ఉన్నాయి. ఆ బంతి కదలకుండా అక్కడే వుంది. రెండు నెలలు గడిచాయి. కాయలు బాగా బరువెక్కి కొమ్మ వంగింది. ఆ బంతి అటూ ఇటూ కదలకుండా అక్కడే ఉంది. నాకు ఆ దృశ్యాన్ని చూసి నప్పుడల్లా అసహజంగానూ అసహనంగానూ ఉండేది. మరోవైపు ఆశ్చర్యమూ కల్గింది.

ఈ కాలనీలో ఇంత నిజాయితీగా మనుషులున్నారా? బంతిని ఆ కాయల్ని ముట్టుకోనీయకుండా పిల్లల్ని నిజాయితీపరులుగా పెంచుతున్నారా? అసలు ఆ కాలనీలో ఒకరూ అరాతపు పిల్లలు ఎప్పుడూ సందడిచేస్తూ కనిపించడం లేదు ఎందుకని?

ఆ ఇంటికి రెండేళ్ల ఇవతల ఒక ఇంటిముందు అరుగు ఉంది. ఆ అరుగు మీద ఎప్పుడూ తెల్లటి బట్టలు ధరించిన ఒక వృద్ధుడు కూర్చుని ఉంటాడు. ఎల్లప్పుడూ అతను చేతిలో ఒక పుస్తకం వుంటుంది. ఒక రోజు ఆ వృద్ధుడిని పలకరించాను

“ఏమండీ ఈ కాలనీలో దొంగతనాలు జరగవనుకొంటాను” అని అన్నాను. “అలా అని ఎందుకనుకొంటున్నారు” ఎదురు ప్రశ్నించాడు.

“అదిగో ఆ బంతిని రెండు నెలలుగా ఏ పిల్లవాడు తీయలేదు. ఆ మామిడికాయలును ఎవరూ తుంచలేదు.

“దానికి మీరు సంతోషిస్తున్నారా?”

“సంతోషించడం లేదు. కాని విచిత్రంగా ఉంది. పిల్లలు కూడా ఒకరూ అరా తపు ఎవరూ కనిపించడంలేదు”.

“మీరు సంతోషించినట్లు చెప్పిఉంటే నేను బాధపడి ఉండే వాడిని. మీరు వాటిని గమనిస్తూ ఉండడం, వాటిగురించి ఆలోచిస్తూ ఉండడం మంచి విషయం. అవి రెండూ ఇంతకాలం అక్కడ ఉండడం చాలా విచారించదగ్గ విషయం. పిల్లలు బాల్యాన్ని కోల్పోయారు. ఇది కాలనీ వాసుల నీతి నిజాయితీలకు సంబంధించిన విషయం గాదు. ఇక్కడున్నవాళ్లు ఎక్కువమంది వ్యాపారస్థులు, ప్రభుత్వ ఆఫీసర్లు, కాంట్రాక్టర్లు వీళ్లంతా పిల్లలకు

ఏ నీతులు చెబుతారు. వీరి జీవితాలు చూస్తూ పిల్లలు వీరినుండి ఏమి నేర్చుకుంటారు.

పిల్లలు ఉదయం లేస్తూనే ట్యూషన్ల కెళ్తారు. ట్యూషన్ల తర్వాత బడికి వెళ్తారు. బడినుండి రాగానే మళ్లీ ట్యూషన్, సెలవు రోజుల్లో జిమ్ములు,

స్విమ్మింగ్లు, డ్యాన్సు క్లాసులు ఇంకా ఏమైనా మిగిలి ఉంటే టీవీ, సెల్ఫోన్లు ఉన్నాయి గదా! వారికంటూ స్వంత ఆలోచనలు ఇష్టాయిష్టాలు ఎక్కడున్నాయి? మీకు తెలుసా ఒకప్పుడు పిల్లలు నడవడానికి ముందు మోకాళ్లతో దోగాడేవాళ్ల. మోకాళ్లదగ్గర చర్మం నల్లగా గట్టిపడి ఉండేది. ఇప్పుడు దోగాడనీయడం లేదు. నేరుగా నడిపించడమే. కిందపడనీయడం లేదు. పడి లేచి నడవడంలో వున్న అనుభూతిని పొందనీయడం లేదు. అసలు పిల్లల్ని పదేళ్లవరకు వాళ్లు తినే ఆహారాన్ని కూడా వాళ్ల చేతుల్లోతిననీయడం లేదు. వాళ్లకంటూ స్వంత ఆటలు స్వంత అభిప్రాయాలు ఏమీ లేవు.

ఊరినుంచి నేనొచ్చి మూడు నెలలయింది. మనవళ్లతో మనవ రాళ్లతో ఆడుకోవాలని ఉండదా? కొడుక్కి ఒక కూతురూ ఒక కొడుకు. ఐదేళ్లలోపు పిల్లలు. కార్లో ఎక్కడం కాన్వెంటుకు వెళ్లడం - సాయంకాలం కార్లో నుండి దిగడం బాత్ రూంకో బెడ్ రూంకో వెళ్లడం. ఏదైనా తీరికవుంటే టీవీ ముందు కూర్చోవడం - నాతో మాట్లాడానికి టైం ఎక్కడుంది. ఇక నాకు పుస్తకాలే స్నేహితు లయ్యారు.

ఇలా ఎందుకు జరుగుతున్నదో ఇప్పుడిప్పుడే నాకు అర్థమవుతూ ఉంది. నీ రబ్బరు బంతిని మామిడికాయల్ని వాళ్లు చూసికూడా ఉండరు. బయట ప్రపంచ మీద పిల్లలకున్న ఆసక్తిని ఇష్టాన్ని చంపేసారు. “ఆ బిడ్డల్ని చూస్తే నాకు ఏడుపు వస్తున్నది” అంటూ కన్నీళ్లు పెట్టుకొన్నాడు.

“ఇంతకూ మీరేమి చేస్తుంటారు” అడిగాను.

“నేనొక పెద్ద రైతుని. డిగ్రీవరకు చదువుకొని వ్యవసాయంలోకి దిగాను. బాగా డబ్బు సంపాదించాను. నా కొడుకుని బాగా చదివించాలని కాన్వెంటు ఇంగ్లీషు మీడియంలో చదివించాను. నేను అజ్ఞానంతో చేసిన పని వాడికి అలవాటుగా మారిపోయింది. ఒకతరం వారి అజ్ఞానం ఆశబోతు తనం ఎన్ని తరాల్ని నాశనం చేస్తుందో? ఏమైతేనేమి పిల్లల బాల్యాన్ని దొంగలించాం” బాధగా అన్నాడు. నాకు ఆయన మాటల్లో ఈనాటి పిల్లల గురించి మరింత స్పష్టత నిచ్చింది. రేపటితరం మనుషులు-మనుషులుగా ఉండరేమోనని భయం వేసింది.